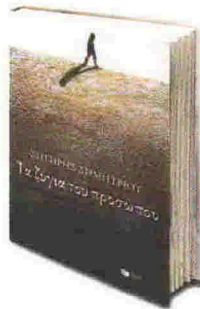

Σωτήρης Δημητρίου
Τα ζύγια του προσώπου

Πατάκης, 2009

σ. 168

Μέσα από είκοσι πέντε κλειδαρότρυπες ο Σωτήρης Δημητρίου σε καλεί να δεις άγριες όψεις της ζωής ανθρώπων φιλήσυχων και καθημερινών όσο ο διπλανός σου στο λεωφορείο. Οι ήρωές του, σωματικά ακρωτηριασμένοι, ψυχικά λαβωμένοι ή κοινωνικά αποκλεισμένοι, αναζητούν τη λύτρωση υπό πίεση, στο μεταίχμιο του προσωρινού και του διαρκούς. Αν τελικά δεν παρατηθούν, θα καταφύγουν νευρωτικά στο φόνο, το αιμομικτικό αγκάλιασμα, θα συμβιβαστούν με post mortem ψαύσεις του ερωτικού αντικειμένου ή ελπίδα για ένωση αν όχι σωμάτων, έστω κοπράνων στον αποχετευτικό σωλήνα κάποιου υπογειου δικτύου... Ενίοτε εξαπατάσαι όμορφα από το απροσδόκητο της εξέλιξης, ενίοτε ξαφνιάζεσαι από το ετερόκλητο των λεξιλογικών επιλογών. Η γεύση που σου μένει στο στόμα προκύπτει από τις εικόνες, που προσφέρονται σαν εκλάμψεις φλας στο σκοτάδι, σε ένα σώμα κειμένων που ούτε αμβλύνει τις γωνίες του ούτε όμως εκβιάζει τη συγκίνηση.

[M. B.]